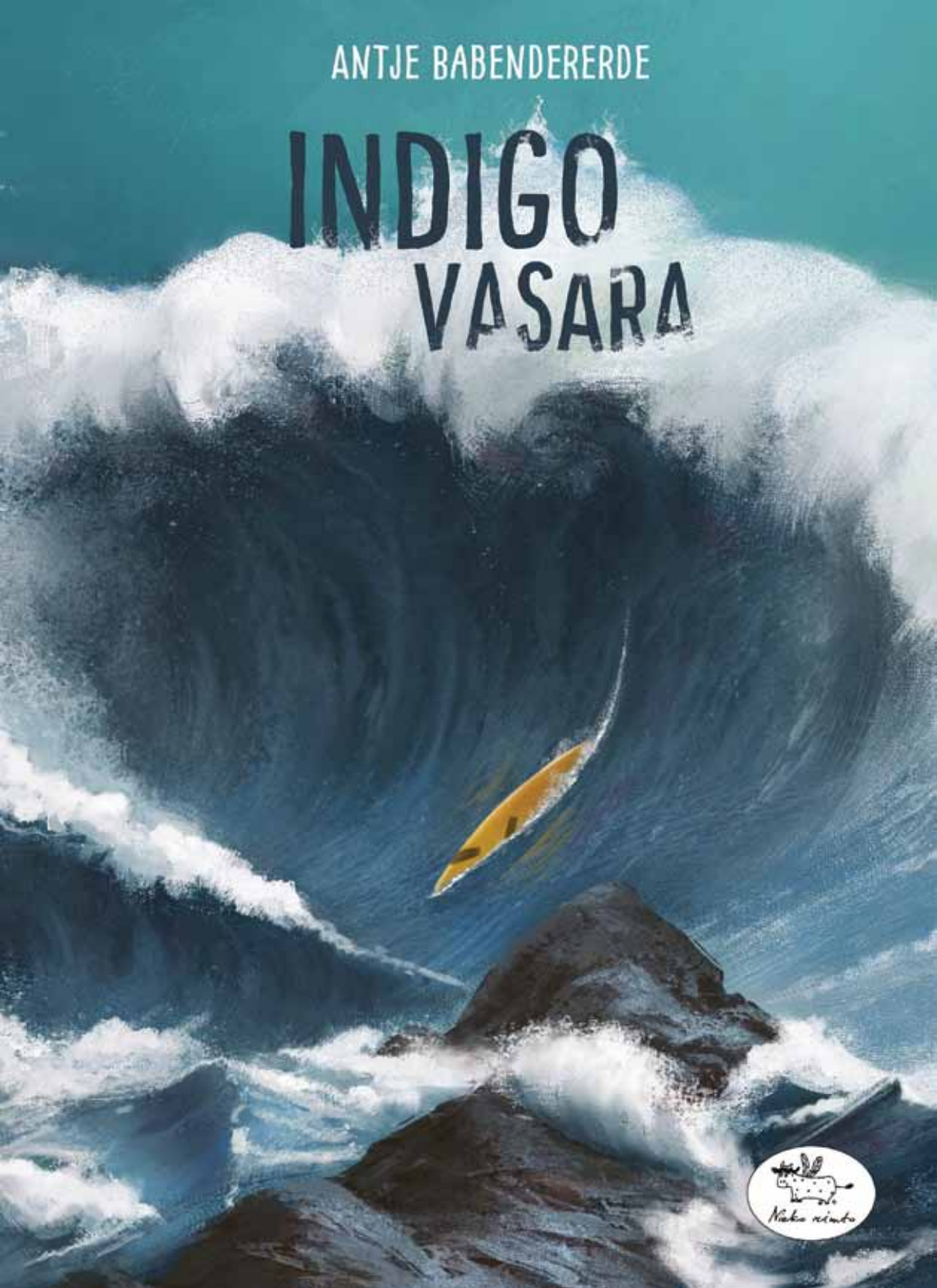

ANTJE BABENDERERDE

INDIGO VASARA

**INDIGO
VASARA**

Versta iš:
Antje Babendererde
INDIGOSOMMER
Arena Verlag GmbH, Würzburg, 2009

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

- © Tekstas, Antje Babendererde, 2009
- © Viršelio iliustracija ir priešlapiai, *Goodname Studio*, 2018
Pirmą kartą 2009 metais vokiečių kalba Vokietijoje pavadinimu *Indigosommer* išleido *Arena Verlag GmbH*
Išleista susitarus su *Arena Verlag GmbH*.
- © Vertimas į lietuvių kalbą, Teodoras Četrauskas, 2018
© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-512-8

ANTJE BABENDERERDE

INDIGO VASARA

Iš vokiečių kalbos vertė Teodoras Četrauskas

Vilnius
2018

The wave changed instantly by the rock.
The rock changed by the wave returning over and over.
(Banga staigiai keitėsi pasiekusi uolą.
Uola keitėsi vis grįžtant bangai.)

ADRIENNE RICH

...the place you have left forever is always there for you to see
whenever you shut your eyes.
(...vieta, kurią visiems laikams palikai, vis iškyła prieš tave,
kai tik užmerki akis.)

JAN MYRDAL

BANGLENTININKAI INTERNETE APIE LA PUŠĄ IR KVILEUTUS

TELŽIANTI INDĖNĖ

Apgailėtina vieta, pilna laukinių. Pamiškit tomahaukus, verčiau pasisaugokit atskrendančio alaus butelio ar bangų išmesto medgalio. Nuvažiavome į „parduotuvę“ nusipirkti alaus ir matėm ponią, nusimovusią kelnes ir telžiančią autobuso stotelėje, manau, kad ji atlikinėjo ir didįjį reikalą, bet jokia mada nebūtų to pripažinusi. Jei esi tamsus, prašom į svečius, jei baltasis, pustykis padus.

Bobas ir Dagas Makenziai

KOŠMARAS

La Pušas nuostabus. O vietiniai klaikūs. Skurdas čia protu nesuvokiamas. Nemanau, kad ten kas nors dirba. Man atrodo, kad jie per naktis geria ir svaiginasi narkotikais, o paskui eina siaubti automobilių. Čia ne vieta stovyklauti. Savo lentas mes laikėme ant automobilio stogo ir ANTRAJAME PAPLŪDIMYJE susikivirčijome su vaikinų, kurio lenta ir dvylikametis brolis buvo automobilyje. Vienas vietinis tipas atėjęs paleido akmenį į galinį automobilio langą ir kaipmat pavertė jį voratinkliu. BEPROTIS!!! Paskui dėjo į kojas... To, aišku, ir reikėjo tikėtis. Viskas baigėsi tuo, kad mes nuvažiavome į policiją ir praleidome ten naktį. Buvo keista ir tai, kad tenai buvo tik vienas policininkas, išties geras vyrukas... bet vienintelis toks iš jų visų.

2 ŽODŽIAIS = KLAIDŲ DIENA.

1 SKYRIUS

– Sveika, leisk į tave pažiūrėti, Midžit, – tarė Alekas. – Puikiai atrodai, vos tave pažinau.

Jis išsišiepė, ir aš pajutau, kaip mano skruostai išraudo. *Midget*, Nykštukė, taip jis mane vadino anksčiau.

– Tu irgi gerokai pasikeitei, – atsakiau.

Liežuvis buvo lyg nutirpęs, o mano anglų kalba gan prasta. Aš dvidešimt valandų skridau, buvau pavargusi kaip šuva ir kartu įsitempusi.

Alekas išsišiepė dar plačiau, papurtė galvą su daugybe šviesių kasyčių.

– Jas pinuosi jau pusmetis.

– Tau tinka, – pasakiau.

Mano gomurys buvo išdžiūvęs ir aš pasigailėjau, kad prieš lipdama iš lėktuvo neįsikišau į burną kramtomosios gumos.

Alekas truktelėjo pečiais.

– Mamai ir tėtei taip neatrodo.

Apsidairiau, apmečiau žvilgsniu *Sea-Tac* oro uosto vestibulį, pilną visokių odos spalvų keleivių.

– O kur jie?

– Dirba. O Dženisė prižiūri draugų vaiką. Sutikimo komiteto vaidmenį atlieku aš.

Alekas išskėtė rankas ir apkabino mane. Mano nosis atsidūrė maždaug dešimčia centimetrų aukščiau jo bambos. Jis atsidavė šviežia medvilne ir mano širdis ėmė verstis kūliais.

Alekas Taneris buvo mano pirma didžioji meilė. Jeigu galima kalbėti apie meilę, kai tau dešimt metų.

Mūsų tėvai metus buvo kolegos. Vorenas Taneris dirbo (ir tebedirba) Sietlo „Boing“ firmoje, o mano tėtis tuo metu kaip tik įsitaisė „Boing“ biure Berlyne. Dėl to mes prieš šešerius metus persikėlėme iš Zūlio, mažo už septynių kalnų esančio Tiuringijos miestelio, į sostinę. Iš pradžių aš prastai jaučiausi didmiesčio džiunglėse. Pasigedau draugų, kalnų, miško. Bet paskui į Berlyną atkako Taneriai. Mano tėvas susidraugavo su Vorenu, o Alekas ir Dženisė tapo mano geriausiai žaidimų draugais. Aš žavėjau trejais metais vyresniu Aleku, jo mėlynomis akimis ir šviesiais banguotais plaukais, todėl norėjau suprasti viską, ką jis sako. Ir taip mokiausi angliškai.

Alekas pagal savo metus tuomet buvo aukštas – kaip man paskui atrodė – ir labai atidus liesai mažylei, neatstojančiai nuo jo nė per žingsnį. Ir meiliai vadino mane Nykštuke.

Kai Taneriai paskui po metų grįžo į Sietlą, man atrodė, kad pasaulis apsivertė. Nors jis, aišku, neapsivertė.

Po šešerių metų aš pripratau prie Berlyno, išaugau iki beveik metro šešiasdešimties ir jau buvau išsiskyrusi su savo nuolatinio draugu. Septynis mėnesius gyvenau apsupta rojaus garsų, kol staiga viskas baigėsi. Sebastianas nutraukė mudviejų santykius sužinojęs, kad aš vieniems metams persikeliu į Sietlą. Jis esąs už nuolatinę draugystę, trumpai ir aiškiai pareiškė. Sietlas ir Berlynas – nesuderinami.

– Aš grįšiu, – priminiau jam sukrėsta ir labai įžeista. Bet jis sakė, kad tie metai mane labai pakeisį, o jis manęs norėtų tokios, kokia esu dabar.

Nuo to laiko jau buvo praėję trys mėnesiai. Silpnumo valandėlėmis tebesiilgėjau Sebastiano. Vis dėlto jis buvo antroji didelė meilė. Tačiau dabar pakako vos penkių minučių, kad suliepsnotų mano senoji aistra Alekui. Iš mielo trylikamečio jis buvo virtęs švytinčiu gražuoliu. Tiesiog verčiančiu iš koto. Aukštas ir sportiškas, rudai įdegęs, be to, neapsakomai žavus ir sąmojingas. O tos nuostabios

mėlynos akys, kurios jau tada mane žavėjo! Tiktai dabar jos kėlė daugybę jausmų, kurie man, dešimtmetei, tuomet buvo nežinomi.

Alekas pasičiupo bagažo vežimėlį ir sukrovė į jį mano lagaminus. Mes kartu patraukėme išėjimo link. Jis nerūpestingai plepėjo, lyg nuo tada, kai paskutinįsyk buvome susitikę, būtų praėję ne dveji metai, o tiktai dvi savaitės. Prieš dvejus metus aš su tėvais per atostogas viešėjau Sietle pas Tanerius, tačiau Alekas kaip tik tuo metu su draugais stovyklavo, tad mes matėmės labai trumpai.

Dženisė ir aš palaikėme ryšį žinutėmis, tačiau ji niekada apie savo brolių daug nerašė. Ir aš jau kelios savaitės džiaugiausi, kad susitiksiu su Taneriais ir metus mokysiuosi Sietle. Neabejojau, kad tą laiką praleisiu puikiai, ir tikėjausi, kad čia greitai ir galutinai pamiršiu Sebastianą.

Vogčia iš šalies stebėjau Aleką. Jo kasytės sulig kiekvienu žingsniu judėjo. Kai lauke ėjome į stovėjimo aikštelę, jis paklausė:

– Sakyk, Midžit, kas nutiko tavo plaukams?

Po šimts! Dėl to: „Tu puikiai atrodai!“ Skrisdama buvau sukūrusi daugybę paaiškinimų, bet dabar ėmiau mikčioti. Pajutau, kad vėl raustu.

– Atsitiko nelaimė, – atsakiau ir nubraukiau už ausų įsivaizduojamą plaukų sruogą. Senas įprotis.

– Nelaimė? – darsyk paklausė jis.

– Į juos įsimetė tokie maži gyvūneliai. – Pabandžiau nerūpestingai šyptelėti.

Alekas nusijuokė.

– Ak, šitaip. Suprantu. Tačiau tau tinka.

Ką gi, jis bent jau mandagus. Aš visada didžiavausi savo kaštoniniais plaukais, tačiau juos prieš kelias savaites teko paaukoti po vieno gimtadienio, kai permiegojau kažkieno broliuko lovoje. Nepadėjo jokie brangūs vaistai nuo utėlių ir plaukus teko nuskusti.

Dabar jie buvo pakenčiamai atžėlę, tačiau aš vis tiek atrodžiau kaip berniukas. Kaip *mažas berniukas*. Ir čia nieko negalėjai pakeisti.

Buvo birželio vidurys. Atostogos. Mokslo metai turėjo prasidėti tiktai rugsėjį. Buvau nusprendusi į Sietlą skristi prieš du mėnesius iki jų pradžios, kad turėčiau laiko pasirasti. Angliškai kalbėjau pakenčiamai, bet kelias savaites planavau paskirti visokioms subtilybėms mokytis, kad mokslo pradžia būtų lengvesnė.

Taneriai turėjo didelį namą su terasa prie Uniono ežero, gan prašmatnų, kaip ir visi namai aplink. Aš gavau atskirą kambarį ir dalijausi vonia su Dženise. Ji buvo metais vyresnė už mane ir mes netrukus vėl susidraugavome. Dženisė buvo aukšta ir labai panaši į savo brolių: akys tokios pat mėlynos, antakiai ir blakstienos tamsūs, daili burna, tamsi oda ir natūraliai šviesūs plaukai, kuriuos ji, tiesa, paprastai nerūpestingai rišo į arklio uodegą. Dženisė kaip ir Alekas buvo atviro, malonaus būdo, paprasta, ir aš gerai su ja sutariau. Apskritai pas Tanerius greitai pasijutau kaip namie.

Iš pradžių dar kas antrą dieną skambinau tėvams, bet netrukus lioviausiu ir pradėjau mėgautis neįprasta laisve. Man tėvai, tiesa, nebuvo griežti, bet mes laikėmės tam tikrų taisyklių. Taneriai, atrodo, jų neturėjo, ir man tai labai patiko. Vorenas ir Monika priėmė mane labai maloniai. Be to, jų beveik niekada nebuvo namie, tad galėjau elgtis kaip tinkama ir daryti ką noriu – kaip Dženisė ir Alekas.

Mane labai liūdino tai, kad pirmomis dienomis Aleką mačiau retai, todėl padariau išvadą, kad jis turi draugę. Kaipgi neturės, būdamas toks gražuolis. Dėl moterų dėmesio jaudintis jam tikrai nereikėjo. Kartą lyg tarp kitko apie tai paklausiau Dženisę, bet ji tiek teatsakė:

– Manau, kad ne. Kai turi, paprastai tempiasi namo. Būna keblu, kai tos gracijos sėdi prie pusryčių stalo, o aš turiu jas užimti. – Ji

užvertė į viršų savo mėlynas akis ir šyptelėjo man. – Tad nemanau, kad turėtų naują. Jis susitikinėja su savo draugais iš koledžo. Jie planuoja banglentininkų išvyką.

– Banglentininkų išvyką?

– Taip, į La Pušą. Tai kažkoks užkampis indėnų rezervate prie Ramiojo vandenyno. Gal ir ne rojus, – pasakė ji truktelėdama pečiais, – bet gera vieta pradedantiesiems. Bangos tenai ne per didžiausios ir nėra vietinių banglentininkų, su kuriais reikėtų dėl jų varžytis. Alekas pernai ten buvo su dviem draugais.

– Kiek jie ten užtruks? – paklausiau aš. – Savaitgalį?

– Ne, dvi ar tris savaites.

Dvi ar tris savaites. Žioptelėjau. Alekas nieko nebuvo sakęs apie savo kelionės planus. Bent jau man esant.

– O tu? – paklausiau Dženisę. – Tu irgi važiuosi?

Ji vėl truktelėjo pečiais.

– Dar nežinau. Viskas priklauso nuo to, kas dar bus. La Pušas pasaulio krašte, bent jau taip Alekas sako. Ten įdomu tiktai banglentininkams ir gamtos fanatikams. Trys savaitės gali prailgti, jeigu dažnai lis ir nebus galima nueiti nei į kiną, nei pašokti.

La Pušas? Vietovės pavadinimą, atrodo, lyg ir buvau girdėjusi, tik neprisiminiau nei kada, nei kur. Vėliau, grįžusi į savo kambarį, įsijungiau kompiuterį ir pasiguglinau. Radusi ne tik vietinių indėnų kvileutų puslapį, bet ir kelis vilkolakių bei vampyrų, prisiminiau. Maždaug prieš metus mano draugė Sena buvo paskolinusi knygą, kurią būtinai turėjau perskaityti.

– Iki ryto, – pasakė.

Joje buvo rašoma apie vieną merginą, kuri įsimylėjo gražų vyruką iš Forkso miestelio. Vėliau nusipirkau anglišką šios knygos leidimą ir prarijau per tris vakarus. Joje dar buvo rašoma apie indėniuką, kuris ilgainiui tapo vilkolakiu ir atvyko į La Pušą.

Knyga sukėlė tikrą žavėjimosi vampyrais kvaitulį, kurio man, tiesa, pavyko išvengti. Aš buvau labiau žemiška. Kad tenai galėtų būti banglentininkų rojus, nelabai galėjau įsivaizduoti.

Šiaip ar taip, pasidarė smalsu. Tačiau man tai menkai tepadėjo. Nemaniau, kad pamatysiu Aleką Tanerį kaip banglentininkų dievą stovintį ant lentos. Mat jei būtų pagalvojęs, kad gali mane pasiimti, būtų seniai paklauses, ar noriu. Kad ruošiasi kelionei, buvo galima suprasti vien iš to, jog vis važinėja subraižyta riedlente ir retsykais meiliai liečia naują banglentę. Ji buvo balta su mėlyna juosta per vidurį ir stovėjo atremta į sieną dviejų vietų garaže.

Kartą nuėjau į garažą pasiimti dviračio ir pamačiau, kaip Alekas glosto banglentę. Pasislėpiau už įrankių lentynos karštai trokšdama, kad būčiau ta banglentė ir kad Alekas į mane nors perpus taip meiliai žiūrėtų ir liestų.

Buvau beviltiška romantikė ir svajotoja ir nieko negalėjau sau padaryti. Aš ilgesingai atsidusau ir Alekas mane pastebėjo.

– Sveika, – tarė jis sutrikęs, nuleido galvą, priėjo prie mano dviračio ir išstūmė jį laukan. Beveik jutau jo nustebusį žvilgsnį, kuriuo mane palydėjo.

Neplanavau kažin kur važiuoti, bet dabar susimąsčiusi myniau tolyn, netikėtai atsidūriau uoste ir ėmiau stebėti turistus, mėtančius žuvėdroms keptas bulvytes. Buvo kaip reta saulėta diena, dauguma žmonių ja džiaugėsi. Tiktai aš ne. Netrukus man ėmė skaudėti ausis nuo beprotiško žuvėdrų klykavimo ir daugybės žmonių balsų gausmo.

Nedėjau didelių vilčių į mano santykius su juo. Tiktai niekaip neišėjo iš galvos, kad jis ir Dženisė su savo banglentininkų šutve trims savaitėms ruošiasi važiuoti į La Pušą. O aš tuo metu viena turėsiu trintis su jų tėvais namuose. Per tą laiką, kurį čia praleidau, dar nebuvau susiradusi mieste draugų. Be Dženisės ir Aleko jausiuosi

Staiga Konradas išgirsta ruonio riksmą. Jis nuslenka į priekį prie uolos krašto ir žiūri žemyn. Čia vėl jis – ruonis vienišius.

– Džastinas? – sušnibžda Konradas ir spokso į vandens paviršių, lyg lauktų, kad brolis dvynys išlips iš vandenyno. Šlapias, lašėdamas, bet gyvas. Prišauktas iš gelmių.

– Bangų daina – tai mano balsas. Ar girdi?

Gal jis kraustosi iš proto? Ar Džastinas tikrai kalba su juo, pasivertęs ruoniu? Ar tas balsas jo galvoje? O gal tiktai bangos taip šniokščia plakdamos į uolas ir šaiposi iš jo.

Konradas nuleidžia kojas virš bedugnės.

– Aš labai gailiuosi, kad tavęs nesulaikiau, – sako jis.

– Žinau. Visuomet tai žinojau. – Konradas nesupranta, kad kalbasi pats su savimi. – Nepalik manęs, – sušnibžda jis.

– Aš esu tavo brolis, vandenynas, aš negaliu tavęs palikti. Visuomet būsiu čia. O tu dabar eik.

– Kur?

– Savo keliu.

Ruonis dingsta bangose ir vėl išnyra, jis smagiai vartosi ir tyliai saviškai ūkauja. Jo šlapias kailis blizga besileidžiančios saulės šviesoje. Konradas dar valandėlę pastovi šypsodamasis. Brolio balsas nutilęs, dabar jis girdi tik savąjį.

Vieną rugsėjo šeštadienį sėdėjau kavinėje prie jūros ir laukiau Dženisės. Ji buvo pakviesta į vestuves, mes buvome sutarusios, kad padėsiu jai išsirinkti tinkamą suknelę. Buvo Sietlui neįprastai šilta ir giedra diena, aš laukiau veidą atgręžusi į saulę, gaudydama galbūt paskutinius jos spindulius.

Kaip visuomet oras prie vandens skambėjo nuo žuvėdrų klyksmo, jos tupėjo ant lauko kavinės stogų ir turėklų ir laukė skanėstų. Rugsėjūčio pabaigoje šiaip tokiam gyvame uosto kvartale tapdavo pastebimai ramiau. Nebelikdavo turistų ir vietinė publika galėdavo atsikariauti kavinės pusę į jūrą.

Jau buvau baigusi pirmą mokslo metų savaitę Belardo vidurinėje ir pradėjusi jausti, kad pamažu stoju į vėžes. Pirmos dienos mums sugrįžus iš La Pušo buvo baisios. Ilgi pokalbiai telefonu su tėvais, kurie nerimavo, ar man tikrai viskas gerai. Iš pradžių bijojau, kad jie mane susigrąžins į Vokietiją. Vis turėjau juos įtikinėti, kad jaučiuosi gerai ir kad naujaja mokykla esu patenkinta.

Vieną baisiai lietingą sekmadienį palaidojome Džošą. Jo tėvas sustingęs stovėjo greta savo naujosios draugės, maža susitraukusi močiutė baisingai verkė. Žiūrint į ją man plyšo širdis. Prie Džošo kapo stovėjo daug jaunų žmonių, koledžo studentų, kurie jį pažinojo. Pastebėjau, kad kai kurie retkarčiais slapčia žvilgčioja į mane ir sukišę galvas kuždasi. Alekas nežinia ko jiems buvo pripasakojęs apie Džošą ir mane.

Alekas vengė manęs ir jo šaltas elgesys mane veikė. Apie mane ir Konradą savo tėvams jis nieko nepasakojo, ir aš jam už tai buvau

labai dėkinga. Tačiau visą mėnesį po Džošo laidotuvių jaučiau, kad jis nenori manęs matyti.

Alekas žinojo, kad Konradas nekaltas dėl Džošo mirties. Tačiau jis nekentė viso La Pušo ir senųjų jo gyventojų vien todėl, kad jam reikėjo draugo mirties, kaip Konradui pirma reikėjo brolio mirties, kaltininko.

Aš leidau laiką su Dženise ir galų gale papasakojau jai viską apie save ir Konradą. Gal ji ir nebuvo tokia draugė, kokios būčiau norėjusi, bet buvo kartu su manim La Puše, o man reikėjo ko nors, su kuo būčiau galėjusi pasikalbėti apie viską, kas atsitiko.

Brendė tebegulėjo psichiatrijos klinikoje. Jos bandymas pakeiliauti prisiragavus grybų sukėlė šizofreninę psichozę, kuri, pasak gydytojo, jau ir anksčiau slapčia reiškėsi. Dabar buvo ieškoma vaisių, kurie jai leistų daugmaž normaliai gyventi.

Alekas nesyk bandė aplankyti Brendę ligoninėje, bet iki šiol nebuvo įleistas, jai vis dar užeidavo psichikos priepuoliai ir buvo manoma, kad jaudinantys lankymai trukdys sveikti.

Mano dienos po sugrįžimo buvo kupinos ilgesio, baisios netekties jausmo, nuolatinių vilčių. Aš mylėjau Konradą, nors viskas rodė, kad Džošas galų gale buvo teisybės: tarp mūsų viskas buvo baigta. *Finito*.

Tikėjau, kad Konradas mums išvykus vis dėlto ateis į stovyklą, savo skarelėje buvau palikusi jam raštelį su adresu ir telefono numeriu. Tačiau jis nedavė apie save jokios žinios. Tuo metu jau buvau išryškinusi kelias nuotraukas ir pasiryžusi dar vienam bandymui. Pasiųsti jam vieną kitą ir parašyti ilgą laišką.

Naktimis būdavau su juo. Visą laiką sapnuodavau, kad esame kartu ant bangos. Iš pradžių ant ilgos jo lentos, paskui jo kambaryje. Jis apsiriko, aš negalėjau jo pamiršti.

Praėjusią savaitę tik vakarais galvodavau apie Konradą, nes dienos buvo užpildytos naujais ir jaudinančiais dalykais. Tačiau dabar,

kai nosį kuteno sūrus jūros kvapas ir girdėjau žuvėdrų klyksmus, jis vėl buvo čia pat ir viskas manyje traukėsi į krūvą. Taip labai jo pasigedau.

Suskambo mano telefonas ir aš žvilgtelėjau į laikrodį. Dženisė vėlavo dvidešimt minučių, nors šiaip būdavo punktuoli.

– Sveika, Dženisė, – pasakiau, – kur dingai? Aš laukiu jau visą amžinybę.

– Smila?

Man užėmė kvapą, aš išsitempiau kėdėje kaip styga. To negalėjo būti, tiesiog neįmanoma. Dirstelėjau į telefono ekraną. Tai ne Dženisės numeris.

– Čia tu, Konradai? – sušnibždėjau netikėdama.

– Sveika, varnele.

– Kaip tu... kur tu?..

– Pasižiūrėk į viršų.

Pakėliau galvą ir mano žvilgsnis nukrypo į kavinės apžvalgos aikštelę. Žemai nusileidusi saulė žlibino ir aš turėjau prisidengti ranka akis. Tada pamačiau jį stovintį prie turėklų, jis buvo su džinsais ir žaliais vilko kauke papuoštais marškinėliais. Jis įsidėjo telefoną į kišenę ir pamojo man.

Nervingai ištraukiau iš piniginės penkių dolerių banknotą, prispaudžiau jį kavos puodeliu ir nubėgau pasitikti Konrado.

Kai pagaliau sustojau prieš jį, tebebuvo tokia nustebinta jo netikėto pasirodymo, kad negalėjau ištarti nė žodžio. Atrodė, kad ir jis jautėsi ne kitaip. Tačiau ilgai nesvarstė ir apkabino mane. Mano ausis lietė jo krūtinę. Girdėjau, kaip klupinėja jo širdis. Aš nesapnavau, jis buvo prieš mane.

– Ką čia darai? – sušnibždėjau kimiai ir išsivadavau iš jo glėbio.

– Man reikėjo tave pamatyti.

– Iš kur gavai mano telefono numerį?

– Dženisė davė.

- Tu radai mano raštelį, ar ne?
- Taip, radau, – atsakė jis. – Tačiau man nespėjus jo perskaityti jis nuskrido ir nutūpė vandenyne.
- O kaip tu mane radai?
- Perskaičiau Aleko prašymą atlyginti žalą, – atsakė Konradas. – Jame buvo nurodytas adresas. Prieš kelias dienas pasigavau prie namų Dženisę.
- Prieš kelias dienas. Tu jau kelios dienos čia?
- Aš priimtas į *Olympic Independent*. – Jis parodė į raudonų plytų uolą už Aukštosios gatvės. – Pirmadienį pradėdu dirbti.
- Vis dar stovėjau kaip nudiegta, tokia buvau apstulbusi. Konradas gavo darbą laikraštyje čia, mieste, tad turės kur nors čia ir gyventi. Sunkiai galėjau tai suvokti ir vis žiūrėjau ir žiūrėjau į jį.
- Kaip tau sekasi? – paklausė jis.
- Na, tu jau žinai, – atsakiau, – siaubingai. Negaliu tavęs pamiršti. Mano atsakymas privertė jį vėl šyptelėti.
- Jei taip, man šiuo atveju pasisekė. Jau maniau, kad viską sumoviau.
- Mes abu be galo stebėjomės tuo, kas vyksta. Mudviejų pasauliai susitiko ir susiliejo. Tai atsitiko be būgnų ir trimitų, paprasčiausiai. Niekas nekreipė į mus dėmesio, aplinkiniams mes buvome tiktai vaikas ir mergina, kaip ir daugelis kitų.
- Akimirką atrodė, kad Konradas nori mane pabučiuoti, bet pasakui jis paėmė mane už rankos ir pasakė:
- Einam kur nors kitur, gerai? Čia tiek daug žmonių, kad mane nervina.
- Ak, – sulaukiau jį, – visai pamiršau Dženisę.
- Ir bandžiau rasti ją prie kavinės staliukų, kur buvome sutarusios susitikti.
- Ji neateis, – tarė Konradas.
- Kaip?..

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Nežinojau, ar tu mane išvis norėsi matyti, todėl paprašiau ją kokia nors dingtimi atvilioti tave čionai.

– Ir kam? – paklausiau aš. – Norėjai mane pagrobtį?

– Ne, bet mintis nebloga. – Jis nedrąsiai šyptelėjo.

– Aš nesipriešinsiu, – pasakiau. – Tik su viena sąlyga.

– Kokia?

– Kad pirmiausia mane pabučiuosi.

Konradas pakėlė mane ir įvykdė reikalavimą.

APIE AUTOREŲ

Antje Babendererde gimė 1963 metais, augo Tiuringijoje, baigusi vidurinę mokyklą dirbo vaikų darželyje. Prieš visiškai atsidėdama rašymui buvo darbo terapeutė ir indų žiedėja, domėjosi indėnų kultūra, istorija ir dabartine padėtimi. Jos jautrūs romanai šia tema suaugusiesiems ir jaunimui remiasi nuodugniais tyrimais, sukauptais kelionių po JAV metu, ir yra kritikų labai vertinami.

Tai paplūdimio karščio, bangų pusrų, paauglišių nuotykių ir vasariškų jausmų kupina istorija apie šešiolikmetės vokiečių viešnamę JAV, banglenčių sportą, La Pušo indėnus kvileutus ir, žinoma, meilę. Dramatiškas ir švelnaus humoro nestokojantis romanas įtraukia tarsi vandenynas.

Vokiečių rašytoja Antje Babendererde (g. 1963 m.) – dar ir mokytoja bei terapeutė. Autorė itin domisi Šiaurės Amerikos indėnų kultūra, tai nuolat pasikartojanti tema jos kūriniuose. Lietuvių skaitytojams A. Babendererde pažįstama iš knygų „Laumžirgių vasara“ ir „Nematoma mėnulio pusė“. Jos romanai su malonumu skaitomi ne tik vokiečių, bet ir prancūzų, čekų, vengrų kalbomis.

Redaktorė **Ingrida Daračienė**
Korektorė **Guoda Rudnickaitė-Vaitiekūnė**
Maketavo **Lina Lukšaitė**
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Aš galvoju: „Tai tavo vasara, Smila.“

Smila, metams atvykusi mokytis į Sietlą, nesitikėjo, kad jos viešnagė prasidės nuo stovyklos prie vandenyno ir banglenčių, kuriomis čiuožti iki šiol neteko. Nesitikėjo ir to, kad nauji draugai bus tokie arogantiški, o vietiniai La Pušo indėnai visai nesidžiaugs baltaisiais atvykėliais. O labiausiai nesitikėjo, kad nauji jausmai ją užplūs smarkiau nei didžiausia Ramiojo vandenyno banga.

Jei džiugina vasara, jei vandenynas atrodo kerintis, žavus ir pavojingas, jei kartais norisi pamiršti viską ir stačia galva leistis į naujas patirtis, jei kada nors teko įsimylėti – tikėtina, kad ši knyga patiks. Gal net labai.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-512-8

9 786094 415128